

Azad Xankəndini dolaşdıqca həsrətin acısı insanın canından zərrə-zərrə çıxır, ruhuna xoş vüsal duyğusu hakim kəsilir. Dörd tərəfdə gedən bərpa-quruculuq, təmir edilən binalar, yeni açılan işə obyektləri, insan “qaynayan” parklardan boylanan güllər, çiçəklər bu tarixi şəhərimizi daha da gözəlləşdirir. Xankəndiyə həyat qayıdıb, Xankəndi əsl sahiblərinə, doğma övladlarına qucaq açdığı üçün xoşbəxt görünür. Ancaq Xankəndini, ümumilikdə, Qarabağımızı, Şərqi Zəngəzurumuzu xoşbəxtliyə qovuşduran başqa bir məqam da var...

Ucadan çalib-oxuyun!

Azərbaycan prospekti ilə qalxıb “Piano parkı”na çatmaqda, yolun sol tərəfindəki binanın qarşısından keçəndə çal-çağır eşitsəniz, həzin muğamımızın canlı ifasından yayılan sehrli səslər iliyinizə qədər işləsə, təəccüblənməyin. Burada hərdən ən vacib işini belə təxirə salıb həmin sehrli səslərə qulaq asmaq üçün dayananlar az olmur. Lap məşhur “Bəxtiyar” filmindəki kimi.

Düz bir ildir belədir, Qarabağ Universitetinin İncəsənət fakültəsi fəaliyyətə başlayandan. Bu binada illər boyu düşmənlər tapdığı altında inləyən torpaqlarımızın eşitməyə həsrət qaldığı muğamımız yenidən not-not, pərdə-pərdə yazılır, mədəniyyətimizin, incəsənətimizin yeni Qarabağ erasının ilk mizrabları vurulur. İşğaldan azad olunmuş yurd yerlərimizin ruhunu canlandıran, xoşbəxt edən həm də budur.

Yəqin, indi yarımbaşlığın bir zarafat olmadığı aydınlaşdı. Çünki bu binada yerləşən otaqlarında müəllimlər öz yetirmələ-

sənətkarlardan ibarət kollektivimiz var. Biz burada böyük bir ailəlik. Bu ab-havanı yarıdan Qarabağ Universitetinin rəhbərliyinə təşəkkür edirəm.

– **Qərarınıza təəccüblənənlər də oldu...**

– Hə, axı hər bir xanəndənin arzuladığı bütün imkanlara malik idim. Milli Konservatoriyada dərs deyirdim, uzun illərdir Akademik Filarmoniyanın solisti idim, eyni zamanda, Azərbaycan Dövlət Televiziyasında işləyirdim. Bütün bunları qoyub Qarabağa gəlməyimi təəccüblə qarşılayanlar da oldu. Ancaq gəlməyimə pəşman deyiləm. Biz bura gəlməliyik, burada olmalıyıq.

“Yenidən 11 yaşından yaşamağa başlamışam”

Ehtiram Hüseynov bir neçə il əvvəl müsahibələrindən birində demişdi ki, **Laçını hansı yaşda tərk etmişdimsə, geri qayıdanda həmin yaşdan yaşamağa başlayacam. İndi soruşanlara da zarafatla cavab verir ki, sözümə əməl etmişəm:**

Xankəndidən havalanıb “Qarabağın şikəstəsi”

rinə “dərs gedir, sakit olun” əvəzinə, “səsiniz ucadan gəlsin” deyirlər. Şikəstəyə çevrilərək elə ucadan gəlsin ki, axşamüstü uzaqlara, Qarabağın dağlarına, dərələrinə yayılsın, havalsın!

Qarabağın havası, suyu şirin səs qaynağıdır

Bu bina haqqında söhbəti səbəbsiz salmadıq. Dəyərli sənətkarımız, Azərbaycanın Əməkdar artisti, Qarabağ Universitetinin müəllimi Ehtiram Hüseynovla burada görüşdük. Ehtiram müəllim dedi ki, ən yaxşı yer mənim dərs otağıdır. Yüksək səviyyədə təmir edilmiş, müasir təhlükəsizlik sistemi ilə təhciz olunmuş binanın işıqlı, geniş otağında sənətkar öz yetirmələri ilə dərsin son akkordlarını vurmaqda idi. Həm Ehtiram müəllim, həm tələbəsi elə ürəklə oxuyurdu ki...

Dərs bitir, hal-əhval tuturuq, sənətkar deyir:

– Yaxşıyam, əhvali-ruhiyyəmə də əladır. Burada başqa cür ola da bilməz. Həqiqətən, Qarabağın havasından, suyundandır, nədir-sə, bura gələn özünü yaxşı hiss edir. Dostlarım da məni tək qoymurlar, elə sizdən əvvəl qonaqlarım vardı. Qarabağda, Xankəndidə ürəyin istədiyi insanlarla görüşmək ona görə çox xoşdur ki, uzun illər bu doğma yerlərimizin həsrəti ilə yaşamışıq. Özü də təkcə qarabağlılar, məcburi köçkün düşmüş insanlar deyil, bütün xalqımız nə vaxtsa işğaldan azad ediləcək torpaqlarımızda görüşməyi arzulayıb, burada yaşamağın, işləməyin xəyallarını qurub. Çox şükür ki, Müzəffər Ali Baş Komandanımızın uğurlu siyasəti, dəmir iradəsi, sarsılmaz qətiyyəti sayəsində bu günləri görmək bizə qismət oldu. Allah şəhidlərimizə rəhmət eləsin, qazilərimizə şəfa versin.

Ehtiram Hüseynovun Xankəndiyə gəlişi bəzi sənət dostları üçün gözlənilməz olmuşdu. Elə səsinin heyranlarından da sənətkarın Bakıdakı işlərini qoyub yaşamaq, çalışmaq üçün Qarabağa üz tutmasını təəccüblə qarşılayanlar az olmadı. Səbəbini soruşuram. Bildirir ki, torpaqlarımız işğaldan azad olunandan sonra imkan düşdükcə özümü veriridim bu tərəflərə, necə deyirlər, bir yanıq qaçaq idi:

– Çox istəyirdim ki, birdəfəlik gələm. Antiterror tədbirlərindən sonra bu istəyim daha da artdı. Düzü, müvəqqəti işləmək üçün deyil, daimi yaşamaq üçün gəlməyi arzulayırdım. Cənab Prezidentimizin Sərəncamı ilə Qarabağ Universiteti yarananda İncəsənət fakültəsinin fəaliyyət göstərəcəyini öyrəndim. Bildirdim ki, böyük məmnuniyyətlə gedib orada işləmək istəyəm. Qismətdən, elə ilk tədris ilindən tələbə çox oldu, müəllimə ehtiyac yarandı və məni dəvət etdilər. Qətiyyəni tərəddüd etmədən Xankəndiyə gəldim, bir ildir buradayam. İşimdən də, bizim üçün yaradılmış şəraitdən də razıyam. Çox dəyərli

– Düzdür, hərdən bu günləri görə bilməyən, itirdiyimiz insanları xatırlayıb kövrəlirəm. Ancaq Laçını, Qarabağı gözdikcə, dağlara çıxdıqca, yaylaqlara köçmüş insanları, orada otlaqlara yayılmış sürüləri, atları gördükcə şükür edirəm. Elə bil ömrümün illərində montaj edib məcburi köçkünlük dövrünə düşən 30 ilini kəsib götürmüşəm və yenidən 11 yaşından yaşamağa başlamışam.

Bəs, muğam ifaçılığının sirlərini öyrənmək məqsədilə Qarabağ Universitetini seçən, Xankəndiyə üz tutan gənclər ümidləri doğruldurmu? Bir ilin müşahidələri nə göstərir? Ehtiram müəllim qürurla yaxşı səsi olan, ürəklə, həvəslə oxuyan tələbələrinin olduğunu deyir:

– Onlardan biri, Səma Sultanova IX “Muğam” Televiziya Müsabiqəsində ilk iyirmiliyə qədər irəlilədi. İnşallah, bu uğurlar davamlı olacaq, Qarabağ Universitetinin tələbələrinin səsi daha yüksəklərdən gələcək. Ancaq bir məqamı qeyd etməliyəm. Qarabağın havasının, suyunun, təbiətinin bəxş etdiyi yeni istedadlar nəslinin yetişməsi üçün zaman lazımdır. O nəsil geri qayıdan əhali bir müddət burada yaşayandan sonra yaranacaq.

- Xanəndə Ehtiram Hüseynovun məxsusi Qarabağda, Laçında oxumaq üçün saxladığı hansısa muğam, təsnif, yaxud mahnı olubmu?

Yox, çünki burada nəinki oxumağın, gəzməyin, yaşamağın, hətta çay içməyin özü də fərqlidir, özünəməxsusdur. Ona görə də, Qarabağda nə oxusam yeni ifa kimi alınır. Ağdamdan, yaxud Füzuli istiqamətindən işğaldan azad olunmuş ərazilərə daxil olanda əhvalım yaxşılaşır, ürəyimə sevinc, qürur hissi dolur. Fikirləşirəm ki, ömrümüzün ən gözəl yaş dövrünü, uşaqlığımızı, məhsuldar illərini itirdik, ancaq çox şükür ki, yenidən azad yurdumuzdayıq. Mən yayda demək olar, Bakıya getmədim, Xankəndidə qaldım, Laçında oldum. İndi Xankəndiyə necə öyrəşmişəmsə, hətta Laçına gedəndə də bura üçün darıxıram. Burada biz həm işləyir, həm də istirahət edirik. Xoşbəxtəm ki, sevdiyim yerdə sevdiyim işlə məşğulam. Qarabağımızın, Şərqi Zəngəzurumuzun işıqlı gələcəyi başlayıb. Biz də çalışırıq yeni yazılan bu tarixə töhfə verək.

Bəli, işıqlı gələcəyə sürətlə addımlayan, inkişafı, dirçəlişi dost sevindirən, düşmənləri gözü çıxaran Qarabağımızda musiqi kimi xoş söhbətimizi bitirib, Laçın kəklitotusu ilə dəmlənmiş can dərmanı çayımızı içib, Azərbaycanın Əməkdar artisti Ehtiram Hüseynovla sağollaşıırıq. Qəzetimiz vasitəsilə azad Xankəndidən hamıya salam və cəsağlığı arzularını göndərir. Və “arada gəlin, çay içək, söhbətləşək” deyir...

**Mahir RƏSULOĞLU,
XQ-nin Qarabağ müxbiri**

Xankəndi